

ปฐมบท

สองปีก่อนหน้านี้ : ทำอาภาศยานสุวรรณภูมิ

ในที่สุดวันนี้ก็มาถึง...

วิยะดาบอกตัวเอง ขณะรับเอกสารมาจากพนักงานตรวจเอกสาร
เดินทางเพื่อผ่านเข้าไปยังเกตสำหรับรอขึ้นเครื่อง

หลังจากเช็กอินและโหลดสัมภาระที่จำเป็นด้านหน้าแล้ว สาวน้อยจึง
เหลือเพียงกระเป๋าสะพายสายยาว เสื้อโค้ตตัวหนา และกระเป๋าถือลากใบ
เล็ก สำหรับนำติดตัวขึ้นเครื่องในอีกหนึ่งชั่วโมงข้างหน้า

การจากลาครอบครัวในครั้งนี้นำให้วิยะดารู้สึกเศร้าไม่น้อย แต่ก็
พยายามฝืนยิ้มเพื่อให้ทุกคนสบายใจ ว่าเธอโตเป็นผู้ใหญ่และดูแลตัวเองได้
แล้ว แม้ว่าแม่กับวาริตาจะบ่นน้อยใจเรื่องที่เธอใจร้อนเดินทางไปรอเรียน
ต่อระดับปริญญาโทที่ญี่ปุ่นทันทีที่เรียนจบ พุดหวานล้อมอย่างไรก็ไม่ฟัง จน
สุดท้ายก็พ่ายต่อเหตุผลของสาวน้อย และยอมให้เดินทางไกลในวันนี้

สำหรับวิยะดาแล้ว...แม้จะรู้สึกผิดที่ทำให้มารดา กับพี่สาวเป็นห่วง
แต่ก็รู้สึกโล่งใจที่อย่างน้อยเธอจะได้มีเวลาอยู่กับตัวเอง คิดทบทวน และ

เติบโต...เพื่อจะข้ามผ่านบางสิ่งบางอย่างที่ยังไม่อาจจัดการให้เข้าที่เข้าทางได้
ในตอนนี้

อย่างน้อยที่สุด...เธอก็ไม่ยากไร้รักผิดต่อวาริศา พี่สาวที่เธอรักและ
เทิดทูนเสมือนมารดาคนที่สอง

“ยิ้ม”

เสียงเรียกนั้นทำให้วิยะดาที่กำลังก้มหน้าก้มตาเช็กรายละเอียดบน
ตัวโดยสารให้แน่ใจก่อนเลี้ยวเข้าทางแยกชะลอฝีเท้า

เธอเผยหน้ามองร่างสูงใหญ่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวกางเกงสแลกส์สีดำที่
ยืนอยู่เบื้องหน้าด้วยความตกใจและคาดไม่ถึง

เขามาอยู่ที่นี้...ได้อย่างไร...

“พี่เจษฎ์” เสียงที่ถูกเปล่งออกมาแผ่วเบาจนคล้ายกระซิบ

วินาทีนั้น...ราวกับเข็มนาฬิกาและผู้คนที่อยู่รายล้อมหยุดนิ่ง

เธอมองใบหน้าของคนที่คิดถึงทุกลมหายใจอันแสนเจ็บปวด ราวกับ
ว่าสิ่งที่เห็น...เป็นเพียงภาพฝัน

มารู้ตัวอีกทีเขาก็เดินมาหยุดตรงหน้าเธอ จนสัมผัสได้ถึงไออุ่น และ
กลิ่นกายเฉพาะตัวแสนคุ้นเคย

วิยะดากะพริบตาไล่ความรู้สึกสับสนร้อน แม้มันจะไม่ได้ผลนักก็ตาม

“พี่เจษฎ์จะเดินทางไปต่างประเทศหรือคะ” นั่นคือเหตุผลเดียวที่เธอ
นึกออกก็ในการเจอเขาครั้งนี้

“พี่มาส่งยิ้ม”

สาวน้อยหนึ่งไป พร้อมคำถามมากมายหลากล้านในใจจนแยกไม่ออก...
ว่าระหว่างความสับสนงุนงงกับความเจ็บปวด อันไหนที่มีมากกว่ากัน

เขามาส่งเธอทำไม เขาไม่ควรมาส่งเธอเลย...มิใช่หรือ

และการใช้อำนาจโดยมิชอบนั้น...ไม่ใช่สิ่งที่เป็นเจริญบันเทิงใจ แต่
เขากลับกำลังบอกว่าการมาที่นี้ในตอนนี้ก็เพื่อมาส่งเธอ...

“ขอบคุณค่ะ...”

วิยะดาพยายามมองสบตากับคนที่อยู่ตรงหน้าด้วยความกล้าทั้งหมด
ที่มี

แม้จะเจ็บปวด...แต่ลึกๆ แล้ว การได้เห็นหน้าเขาอีกครั้งก็เป็นเรื่อง
ที่เธอปรารถนา นั่นคงเพราะเธออยากจะบันทึกเขาเอาไว้ในความทรงจำ ด้วย
ไม่รู้เลยว่าอีกนานเท่าไรถึงจะได้กลับมาพบกันอีก และครั้งนี้คงจะเป็นครั้ง
สุดท้ายที่เธอจะสบตาเขาด้วยความรู้สึกที่มีเต็มหัวใจ...

เพราะครั้งต่อไป วิยะดาสัญญากับตัวเองว่า เธอจะต้องมองเขาด้วย
สายตาของน้องสาวที่มีให้แก่พี่ชายอย่างที่เขาต้องการให้จงได้

“นั่นยืม...ขอตัวก่อนนะคะ อีกสามสิบนาทีเครื่องจะขึ้นแล้ว”

เงาผู้โดยสารไม่ได้พูดอะไร และยังคงมองเธอนิ่งๆ ด้วยสายตาว่าง
เปล่า

วิยะดาจึงตัดสินใจยกมือไหว้ลาเขาอีกครั้ง ก่อนจะลากกระเป๋าล้อลาก
ใบเล็กของตนเอง และเดินผ่านร่างสูงใหญ่เข้าไปทางเกตตามหมายเลขที่
ระบุบนตัวโดยสาร ทว่า...มีมือบอบบางที่จับคันชักกระเป๋าอยู่แน่นกลับถูกต้อง
เอาไว้ด้วยมืออุ่นจัดของคนที่กำลังจะเดินผ่าน

จับปล้นนั้นสาวน้อยรู้สึกชาวูบ รู้สึกราวกับมีกระแสไฟแล่นพล่าน
ขึ้นมาจับชั่วหัวใจ เพราะสัมผัสที่ไม่คาดฝัน แต่ช่างคุ้นเคยเหลือเกิน...

ความรู้สึกนั้นส่งผลให้กระบอกตาที่ร้อนผ่าวของเธอเอ่อล้นด้วย
หยาดน้ำ

สาวน้อยหยุดเดิน เบือนหน้าไปมองเขาที่ยังคงยืนนิ่งอยู่อย่างเดิม...
ไม่หันมามองเธอ

“เดินทางปลอดภัยนะ”

เท่านี้หรือที่เขาต้องการพูด นั่นสินะ...แล้วเธอจะให้เขาพูดอะไรออก
มาอีกเล่า

“คะ ยืมไปก่อนนะคะ”

นั่นเองที่มีมือของเขาค่อยๆ ผละออก พร้อมกับที่วิยะดาเดินตรงไปยัง

ทิศทางที่ตั้งใจ ขณะที่หน้าต่างาไหลรินลงมาอาบแก้มเนียนใส...อย่างไม่อาจกลั้น
ลาก่อนนะคะพี่เจษฎ์ ลาก่อน...ความรักที่มีค่าและงดงามที่สุดของยิ้ม

“พี่เจษฎ์จริงๆ ด้วย” วาริศาร้องออกมาอย่างยินดี ขณะเข้ามายืนพิง
รถสปอร์ตสีดำข่างๆ ร่างสูงใหญ่ของเจษฎ์บิดนรินทร์ ผู้กำลังทอดสายตามอง
เครื่องบินที่ทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้าด้วยสีหน้าเรียบเฉย

หล่อนมาส่งวิยะดาพร้อมทั้งครอบครัว แต่ตอนขากลับเจอเพื่อนที่
กำลังรอขึ้นเครื่องไปต่างประเทศโดยบังเอิญ จึงขอแยกตัวไปพูดคุย และ
เพิ่งออกมา ไม่คิดว่าจะมาพบรถของเจษฎ์บิดนรินทร์จอดอยู่ริมทางบริเวณ
ใกล้ๆ ลานบินระหว่างประเทศ

จริงๆ แล้วหล่อนแน่ใจว่าอย่างไรเสียเจษฎ์บิดนรินทร์ก็ต้องมาส่งวิยะดา
แน่...เพียงแต่เดาไม่ออกว่าเขาจะใช้วิธีการใดให้ที่บ้านของหล่อนไม่รู้
ดังนั้นพอมารู้ว่าเขาแบบนี้...เลยอดจอดรถหักทนาย และถือโอกาส
แกล้งแซวไม่ได้

“ทำไมไม่เข้าไปส่งยิ้มด้วยกันล่ะคะ”

“...”

วาริศาหัวเราะเบาๆ กับความเสียบของอีกฝ่าย ขณะที่เขายังคงมอง
เครื่องบินลำหนึ่งทะยานสูงขึ้นทุกขณะ...ไม่ยอมละสายตา

เห็นอย่างนั้นคนที่คิดจะแซะก็อดถอนหายใจไม่ได้

“แยมไม่เข้าใจเลยคะ ว่าทำไมพี่เจษฎ์ต้องทำแบบนี้...”

“ทำอะไร”

หล่อนหันมามองคู่สนทนาตรงๆ

“ก็...ที่อ้างกับยายยิ้มว่าแยมเป็นคนบอกให้ไปรับที่ระยอง แล้วไหน
จะยัง...ยอมปล่อยให้ยิ้มหมั้นกับนายวีร์อีก”

“ชัชวีร์ไม่ได้ตรงไหน”

วาริศาถอนหายใจออกมาอีกครั้ง กับการย้อนถามกลับของผู้ที่เปรียบ

เสมือนเพื่อนและพี่ชายที่หล่อหน้าคน

หล่อนรู้ว่าหล่อนไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะพูดอะไรได้มากนัก ทั้งๆ ที่พยายามบอกวิยะดาแล้วว่าตนกับเจษฎ์บดินทร์ไม่ได้คบกันอย่างที่เข้าใจ แต่น้องสาวกลับคิดว่าที่หล่อนพูดไปแบบนี้ เพราะยังไม่ได้ประกาศคบกับเขาอย่างเป็นทางการเลยปฏิเสธไปก่อน พอจะอธิบายก็ติดอยู่ที่หล่อนเอง...ก็มีความลับบางอย่างที่ยังไม่สามารถบอกน้องได้ในตอนนี้ ว่าทำไมถึงได้มีชวากับเจษฎ์บดินทร์ จนทำให้ทุกคนเข้าใจผิด...

“ไม่ใช่ว่านายวิริ์ไม่ดีหรอกค่ะ นายวิริ์เหมาะสมกับยืมทุกอย่าง อาจจะมีมากกว่าพี่เจษฎ์ด้วยซ้ำ...”

“...”

“แต่เพราะแยมรู้ว่าทำไมคุณปู่ถึงอยากให้อิมแต่งงานกับพี่เจษฎ์ โดยข้ามหัวพี่สาวที่อายุเหมาะสมมากกว่าอย่างแยมไป...”

“...”

“นั่นเพราะ...คุณปู่คงเห็นความจริงบางอย่าง...ถูกต้องไหมคะ”

วาริศาารู้ดีว่าจะคาดหวังให้เจษฎ์บดินทร์แสดงสีหน้าใดๆ ต่อคำพูดของตนไม่ได้ แต่ก็มันใจเหลือเกิน...ว่าสิ่งที่ได้เอ่ยออกไปนั้นกำลังแทงใจดำคนฟังอย่างจัง...จึงพูดต่อไปท่ามกลางบทสนทนาที่ไร้การตอบกลับ

“ความจริงแล้วคุณปู่จะ ถึงจะเผด็จการไปหน่อย แต่ท่านก็รักยายอิมมาก และไม่ใช่คนที่จะเห็นแก่ประโยชน์ของตัวเองเป็นที่ตั้ง มันไม่มีทางเลยที่ท่านจะฝืนใจยายอิมให้แต่งงานกับพี่เจษฎ์แค่เพราะชอบพี่เจษฎ์ และอยากให้มาช่วยดูแลสุรสินทร์ แต่คงเพราะท่านมั่นใจว่ายายอิมจะมีความสุข ถ้าได้แต่งงานกับคนที่รักตัวเอง...พี่เจษฎ์ว่าแยมเข้าใจถูกไหมคะ”

แต่น่าเสียดายที่หิฐิของปู่ทำให้ท่านเลือกภูหน้าด้วยการบังคับให้น้องสาวของหล่อนแต่งงานกับผู้ชายอีกคนหนึ่งแทน

เจษฎ์บดินทร์ไม่ได้ตอบอะไร เมื่อเครื่องบินลำนั้นลับสายตาไป เขาก็ขยับเปลี่ยนอิริยาบถ เหมือนกับเรื่องที่วาริศาพูดมาทั้งหมดนั้น ไม่ใช่เรื่องที่

เกี่ยวข้องกับตัวเขาเลยแม้แต่หน่อย

“เย็นมากแล้ว พี่คงต้องกลับก่อน”

วาริดาเหยียดตัวขึ้นยืนเต็มความสูง มองอีกฝ่ายด้วยรอยยิ้มอ่อนใจ
กึ่งๆ เห็นใจ แม้จะไม่เข้าใจในสิ่งที่เลือกทำก็ตาม

“โอเคค่ะ ใช้น้แยมเอง...ก็คงต้องกลับด้วยเหมือนกัน ไว้พบกันใหม่
นะคะพี่เจษฎ์” หญิงสาวยกมือไหว้ผู้สูงวัยกว่า

แต่ขณะที่หล่อนกำลังจะเดินกลับไปทีรณัน

“เดี๋ยวก่อนแยม...”

“คะ?”

“พี่อยากจะทำแยม เรื่องพี่เซซึล์...”

บทนำ

สองปีต่อมา

นับตั้งแต่ต้นปีจนถึงปัจจุบัน เป็นช่วงเวลาข่าวสารตามหน้าหนังสือพิมพ์ไม่เคยว่างเว้นจากเรื่องราวที่สร้างความตื่นตะลึงให้แก่สังคมหลายๆ เรื่องลึ้นสะเทือนวงการ และถูกปั่นกระแสจนเหมือนพายุโหม เรียกได้ว่านี่เป็นปีแห่งความวุ่นวายและการเปลี่ยนแปลงอย่างแท้จริง...

ซึ่งถ้าหากจะพูดถึงข่าวที่เรียกความสนใจ และมีผลต่อการก้าวเดินของเศรษฐกิจ การเงิน และต่างประเทศมากที่สุดในขณะนี้ ก็เห็นจะเป็นข่าวร้าย และข่าวร้อนที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องจากทางฝั่งวงการธุรกิจด้านอสังหาริมทรัพย์ หลังจากที่เมื่อปลายปีที่แล้วได้สูญเสียชีวิต วิเชียร สุรสลินทร์ ๑ ใน ๔ เจ้าพ่อแห่งวงการรับเหมาก่อสร้างยักษ์ใหญ่ไปอย่างไม่มีวันหวนกลับ พร้อมกับการประกาศตัวขึ้นคักราชินีใหม่ของผู้บริหารซึ่งเป็นทายาทอย่าง วันชนะ สุรสลินทร์

ที่ว่า...สุรสลินทร์ ดีเวลอปเมนต์ยังไม่ทันจะได้ประกาศความสำเร็จในไตรมาสแรก ภายใต้อาการบริหารงานของผู้นำรุ่นที่ ๒ ก็กลับมีข่าวร้ายลั่น

สะเทือนวงการ และเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กันอย่างมาก นับตั้งแต่ต้นปี...

เดือน...มีนาคม

เทกโอเวอร์สุรสินทร์ ดีเวลอปเมนต์
ปิดฉาก 'หนึ่งในสี่จักรเทพแห่งวงการรับเหมา'
กับวันที่ไร้เงา 'วิเชียร สุรสินทร์'
พี.เค. กรุป^๑ เตรียมแต่งตั้งผู้บริหารชุดใหม่ พร้อมปรับโฉม

...

สลด! วันชนะ สุรสินทร์ ยิงตัวดับ
คาดเครียดหนัก หลังถูกยึดกิจการ

...

เดือน...เมษายน

ซักรอย! โยธา สุรสินทร์ กระโดดตึกดับ
หลังถูกจับคดีฟอกเงินและทุจริตรับเหมา ๑๖ โครงการ

...

เดือน...สิงหาคม

หลังจากภาพและเสียงเพลงอินโทรรายการ เจาะโลกธุรกิจ จบลง
ก็ตัดเข้าสู่รายการคุยข่าวเศรษฐกิจที่ออกแบบอย่างทันสมัยดงาม โดยมี

^๑ กลุ่มบริษัทที่ก่อตั้งและบริหารงานโดยตระกูลพุฒิวิริยะกุล

ผู้ประกาศข่าวชายหญิงในชุดภูมิฐานนั่งประจำอยู่หลังโต๊ะ ทั้งสองยกมือ
ประนมไหว้อย่างพร้อมเพรียงด้วยใบหน้าประดับรอยยิ้มไม่มากไม่น้อยจน
เกินไป

“สวัสดีค่ะ”

“สวัสดีครับ”

“ขอต้อนรับท่านผู้ชมทุกท่านเข้าสู่ ‘เจาะโลกธุรกิจ’ วันอังคารที่ยี่สิบ
สองสิงหาคม เข้านี้อยู่กับดิฉัน พรประภา ตั้งจิตต์จรู์ไกล”

“และผม กิตติคุณ รุ่งกิจการ ครับ”

หลังจากแนะนำตัวกันแล้ว ผู้ประกาศข่าวชายหันไปมองผู้ประกาศ
ข่าวฝ่ายหญิงที่มีอายุน้อยกว่าเป็นเชิงหรือ ตามรูปแบบรายการเล่าข่าวที่
มุ่งเน้นการรายงานข่าวและแสดงความคิดเห็น

“เช้าวันนี้เรามาเริ่มจากเศรษฐกิจไทยกันก่อนดีกว่านะคะครับ คุณ
พรประภา”

“ค่ะ ว่าด้วยเรื่องของการประกาศลงจากตำแหน่งอย่างเป็นทางการ
ของ เจ้าสัวบวร พุฒิวิริยะกุล ประธานกรรมการบริหาร พี.เค. กรุ๊ป หลัง
จากที่เข้าซื้อหุ้นและเทกโอเวอร์สุรสินทร์ ดีเวลอปเมนต์ บริษัทด้าน
อสังหาริมทรัพย์รายใหญ่ที่ดำเนินกิจการมากกว่า ๕๐ ปี ได้เป็นผลสำเร็จ

“แต่ที่น่าสนใจก็คือ ผู้ที่ขึ้นมารับตำแหน่งแทน คือ คุณเจษฎ์บดินทร์
พุฒิวิริยะกุล หลานชายคนที่สอง ซึ่งถูกวางตัวเอาไว้ให้เป็นทายาทรุ่นที่สาม
ต่อจากคุณบพิตร พุฒิวิริยะกุล ผู้เป็นพ่อที่ยังคงดำรงตำแหน่งรองกรรมการ
บริหารอยู่ในขณะนี้

“อย่างไรก็ตาม การพลิกโผผู้ดำรงตำแหน่งประธานกรรมการบริหาร
(CEO) คนใหม่ของพุฒิวิริยะกุลในครั้งนี้ ได้ทำให้ราคาหุ้นของ พี.เค. กรุ๊ป
ปรับตัวสูงขึ้นอย่างเป็นประวัติการณ์ในรอบยี่สิบปี...”

“ก็คงต้องบอกว่าถือเป็นข่าวน่ายินดี ที่ทำให้ตลาดหุ้นไทยกลับมา
คึกคักกันอีกครั้งนะคะครับ”

“ใช่ค่ะ”

“แต่ตอนนี้...เราคงต้องพักชมสิ่งที่น่าสนใจกันสักครู่ แล้วกลับมาพบ
กับ...”

๑

สูญเสียม

เดือนกันยายน

โรงพยาบาล

“สัญญา...สัญญาได้ไหม สัญญา...ว่าจะไม่ทิ้งยายหนู เธอต้องไม่ทิ้ง
ยายหนูนะ ยิ้ม สัญญา กับพี่...สัญญา...”

เสียงหอบสั้นของคนทีนอนอยู่บนเตียงทำให้วิยะดาแทบจะกลืนน้ำตา
เอาไว้ไม่อยู่

เธอกระชับมือสั้นเกร็งที่เอื้อมมาหาไว้แน่น

“พี่แยม...”

“สัญญาลียิ้ม สัญญา...เห็นแก่...คนที่กำลังจะตายอย่างพี่...เมตตาดู
ยายหนู อย่าทิ้งแก่...อย่าทิ้งแก่ไป...”

“อย่าพูดแบบนี้สิคะ ยายหนูต้องการพี่แยม ไม่ว่าจะยังไง...พี่แยมก็
ต้องเข้มแข็งเข้าไปและอยู่ต่อไป เพื่อยายหนู เพื่อคุณแม่ และเพื่อยิ้ม...”
วิยะดาพยายามยิ้มแม้ว่ามันจะยากเย็นเหลือเกิน ความรู้สึกในหัวใจของเธอ
หลากลั่นไปด้วยความเจ็บปวดและสะท้านสะเทือนจนแทบจะทานทนไม่

ไหว...

เธอไม่อาจสูญเสียใครไปได้อีกแล้ว...ไม่อาจสูญเสียใครไปได้แม้แต่คนเดียว!

ไม่อยากจะเชื่อก็ต้องเชื่อ ทุกๆ อย่างมันเกิดขึ้นเร็วเหลือเกิน เพียงแค่ระยะเวลาไม่กี่เดือนนิยะดาต้องเผชิญหน้ากับการสูญเสียไม่จบสิ้น เริ่มจากคุณปู่ คุณพ่อ และพี่ชายคนโต ดังนั้นเธอจึงไม่อาจทำใจยอมรับ...กับเรื่องเหล่านี้ได้อีกแล้ว

แต่คนที่รู้ตัวที่ว่าแสงไฟแห่งชีวิตกำลังอ่อนแรงและริบหรี่ลงทุกขณะ สายหน้า น้ำตาไหลหยาดทิ้งตัวลงสู่หมอนซึ่งเต็มไปด้วยกลิ่นยาปฏิชีวนะ ภายในห้องสีขาวสว่างจ้า และม่านรอบเตียงที่ถูกเปิดแง้มเอาไว้เพียงนิด

“ที่รู้ตัว...คนบาปอย่างพี่...คงจะมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นานแล้ว...”

“อย่าพูดแบบนั้นสิคะ...ตอนนี้พี่แย้มแค่เหนื่อยเท่านั้น พัก...อีกสองสามวันพี่แย้มก็จะหาย และได้ดูแลยายหนู...ยายหนูพึ่งคลอด ยังเล็ก แกคงอยู่ไม่ได้แน่ถ้าไม่มีแม่...”

ผู้ที่นอนอยู่บนเตียงหลับตาลงพร้อมกับน้ำตาที่ทิ้งตัวลงมา

ภาพบุตรสาวตัวน้อยที่หล่อหน้ามีโอกาสเห็นเพียงแค่วันเดียวในห้องคลอดอันแสนวุ่นวายจากภาวะคลอดก่อนกำหนดของตัวหล่อนเอง ทำให้เด็กที่คลอดออกมาตัวเล็กกว่ามาตรฐานและอ่อนแอเกินไป ทีมแพทย์จึงต้องนำตัวเข้าตู้อบเป็นการด่วน และจากวันนั้นหล่อนก็ไม่ได้เห็นหน้าลูกอีกเลย เพราะตัวหล่อนเองก็อ่อนแอเหลือเกิน...

“แข็งแรงไว้นะคะพี่แย้ม...พอพี่แย้มกับหลานแข็งแรงดีแล้ว เราจะพยายายหนูไปหาคุณแม่ด้วยกัน...ยายหนูยังไม่มีชื่อ เราไปให้คุณแม่ตั้งชื่อให้แกกันนะคะ”

น้ำตาของวาริศาไหลรินลงมาอีกครั้ง เมื่อนึกถึงใบหน้าซีดเผือดเต็มไปด้วยร่องรอยของความทุกข์ตรมของมารดา ที่ไม่มองหน้าหล่อนอีกเลย... นับตั้งแต่เกิดเรื่องในวันนั้น

“...สัญญากับพี่...สัญญากับพี่ลิ้ม สัญญาว่าจะไม่ทิ้งยายหนู...อย่าทิ้งยายหนูนะ ช่วยปกป้องແแทนพี่ที่...อย่าให้ใคร...ใช้แแก่เป็นเครื่องมือ...เหมือนกับพี่...”

“พี่แแม่...” วิยะดาเรียกพี่สาวด้วยเสียงแหบระโหย ยิงมือของวาริศาที่จับมือของตนบีบแน่นขึ้นเท่าไร ก็ยิ่งตอกย้ำความหวาดกลัวในใจให้ยิ่งทวีคูณ

“สัญญา...สัญญาลิ้ม...พี่ขอร้อง...ขอร้อง”

สายตาวิงวอนราวกับเห็นว่าหล่อนเป็นที่พึ่งสุดท้ายในชีวิตทำให้วิยะดาต้องพูดในสิ่งที่ตัวเองเต็มใจทำ แม่ไม่อาจยอมรับการสูญเสียคนในครอบครัวไปอีกหนึ่งคนได้...

“สะ...สัญญาคะ...ลิ้มสัญญา ลิ้มจะไม่มีวันทิ้งยายหนู ไม่มีวันทิ้งแแก่เด็ดขาด ลิ้มจะรักแแก่...เหมือนเป็นลูกแท้ๆ ของลิ้มเอง...ลิ้มจะรักแแก่เหมือนกับที่พี่แแม่รัก...ลิ้มสัญญา”

ใบหน้าซีดเซียวของคนบนเตียงซึ่งเต็มไปด้วยหยาดน้ำตาค่อยๆ เฝยรอยยิ้มออกมา มันเป็นรอยยิ้มที่ทั้งหมดเศร้า ห่วงหา และโล่งอก

“ขอบใจ...ขอบใจนะลิ้ม...เท่านี้พี่ก็...หมดห่วงแล้ว...”

วิยะดาปล่อยน้ำตาให้ไหลรินลงมาอย่างเจ็บปวดโศกศัลย์ เธอกัดริมฝีปากลั่นระริกเอาไว้ไม่ให้หลุดเสียงร่ำให้ออกมา...

ทำไม...ทำไมต้องเป็นเธอ...ที่ต้องมองเห็นและยอมรับการสูญเสียไปไม่จบสิ้นนี้...ทำไม...

“ขอโทษ...ขอโทษ...ขอโทษนะลิ้ม...”

วิยะดาไม่อาจพูดคำใดได้อีก นอกจากร้องให้ออกมา มีอบอบบางที่กอบกุ่มมือพี่สาวลั่นเทา เธอส่ายหน้าบอกอีกฝ่ายว่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นไม่ใช่ความผิดของหล่อนเพียงคนเดียว...

ทว่า...เสียงผีเฝ้าที่ตั้งขึ้นที่ปลายเตียงผู้ปวยนั้น เรียกให้สองพี่น้องหันไปมอง

“พี่...เจษฎ์...”

ร่างสูงใหญ่ในชุดสูทเต็มยศของผู้ที่หยุดอยู่ด้านนอกระหว่างช่องว่างของผ้าม่านที่ถูกเปิดแง้มเอาไว้ ทำให้วิยะดาที่ตกอยู่ในอาการโศกเศร้าเรียกชื่อเขาพร้อมกับจ้องมองผ่านม่านน้ำตาด้วยความรู้สึกมากมายจนแยกไม่ออก ระหว่างความสะท้านสะเทือนใจ กล่าวหาตัดพ้อต่อว่า ลั่นหวัง หรือเกลียดชัง

วาริศาพยายามจะลุกขึ้นจากเตียง...แต่ร่างกายอันไร้ซึ่งแรงของหล่อนหนักอึ้งราวกับถูกตรึงเอาไว้ ใบหน้าดงามที่ซีดเซียวและโทมรมบิตแบ้กับความทรมาณ และพยายามใช้แรงทั้งหมดที่มีเพื่อเปล่งเสียงเรียกคนอื่นผู้หนึ่งที่หล่อนรอคอยอยู่...

“...เจษฎ์...เจษฎ์บิดินทร์!”

๒

คำสัญญา

กล้วยไม้สีขาว...ดอกไม้ที่วาริศาชอบที่สุด...

วียะดาค่อยๆ บรรจงสอดมันเข้าไปในช่องสี่เหลี่ยมซึ่งกำลังร้อนระอุด้วยเปลวเพลิงที่เผาผลาญอยู่ด้านใน น้ำตาไหลรินจากดวงตาแดงก่ำที่จ้องมองอย่างเจ็บปวดอาดูร

นี่คือ...ดอกไม้ที่คุณแม่ฝากเธอมามอบให้แก่วาริศา...

‘ต่อไป...ถ้ายิ้มเห็นว่าอะไรดีสำหรับพี่เขาก็จัดการไปได้เลย ไม่ต้องถามแม่...รวมถึงเรื่องของเด็กคนนั้นด้วย’

นั่นคือคำพูดที่มารดาตอบแก่เธอ เมื่อเธอยขอให้ท่านช่วยตั้งชื่อให้แก่หลานสาวตัวน้อย หลังจบพิธีสวดพระอภิธรรมคืนแรกเมื่อสามวันก่อน อีกทั้งวิกานดาที่ยืนยันหนักแน่นว่าจะไม่มาร่วมงานสวดในคืนต่อไป ตลอดจนพิธีฌาปนกิจ ทั้งๆ ที่ท่านเองก็ปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัดแห่งนี้

‘อย่าให้แม่ต้องยื่นส่งลูกของแม่อีกคนเลยนะยิ้ม...ไม่ว่ายังไงแม่ก็ทำใจไม่ได้จริงๆ...’

ในตอนที่ได้ยินนั้น วียะดาไม่เห็นด้วย และอยากจะวอนขอให้มารดา

มาส่งวาริศาเป็นครั้งสุดท้าย เหมือนกับที่ท่านทำให้แก่โยธา แต่ก็ทราบและเข้าใจดีว่าในตอนนี้อมารดาต้องแบกรับความรู้สึกเช่นไร

เพราะแม้แต่ตัวเธอเองก็ยังคงต้องใช้เวลามากกว่าที่จะเข้าใจเชื่อว่าเรื่องเลวร้ายที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้คือเรื่องจริง หากจะบอกว่าตัวเธอเจ็บปวดที่ต้องทนมองเห็นและสูญเสียบุคคลที่รัก ในใจของวิกานดาคงต้องเรียกว่าโถมหนักยิ่งกว่าเป็นร้อยเท่าพันทวี

และถึงในใจท่านจะคิดว่า วาริศาเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ครอบครัวสุรสินทร์ต้องมีสภาพແหลกสลาย แต่วิยะตามันใจว่า การจากไปของวาริศา คงเหมือนเป็นการสร้างรอยแผลใหม่ที่ลึกลงกว่าเดิมให้แก่ท่าน เพราะคงไม่มีแม่คนไหนบนโลกที่จะไม่เสียใจ หากต้องสูญเสียลูกในอุทรที่ทั้งรักและทะนุถนอมมาโดยตลอดไป

ก่อนหน้านั้น การสูญเสียสามีและบุตรชายทำให้วิกานดาไม่อาจทนแบกรับความเจ็บปวดถึงกับเลือกหลบหลีกผู้คนหันหน้าเข้าหาทางธรรม หลังจากเข้าพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลนานนับเดือนด้วยอาการตรอมใจ...เพื่อหวังจะใช้หลักธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนากล่อมเกลาคจิตใจให้ปล່อยวางเรื่องราวเลวร้ายที่เกิดขึ้นได้ในสักวัน...

“นี่คือดอกไม้ที่คุณแม่ตั้งใจเตรียมและฝากยิ้มมามอบให้พี่แยมค่ะ...”

หญิงสาวกล้ากลืนความรู้สึกลงคอ ขณะที่ดวงตาแดงก่ำาวใสด้วยหยาดน้ำยังคงจับจ้องมองเปลวไฟในช่องนั้น

เธอรู้ดีว่าหากตอนนี้องค์ดวงวิญญานของวาริศารับรู้ได้ คงจะสะท้านสะเทือนใจเป็นอย่างมาก กับการที่ผู้เป็นแม่ไม่ยอมมาส่งดวงวิญญานของหล่อนไปสู่สุคติ...

“พี่แยมอย่าโกรธคุณแม่เลยนะค่ะ ไม่ว่าจะยังไง...คุณแม่ก็ยังรักพี่แยมรักพี่แยมมากเหมือนเดิม...”

หญิงสาวยกมือขึ้นเช็ดน้ำตาออกจากใบหน้า พร้อมกับสุดหัวใจเข้าลึก ก่อนจะสอดดอกกล้วยไม้สีขาวอีกดอกหนึ่งในมือลงไปในห้องที่ระอุไป

ด้วยเปลวเพลิง มันคือดอกไม้ที่เธอจัดเตรียมมาเพื่อมอบให้แก่วาริศา

“...ไม่ต้องเป็นห่วงนะคะพี่แยม ยิ้มจะรักษาสัญญาที่ให้แกพี่แยมด้วยชีวิต ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ยิ้มจะเลี้ยงดูยายหนูอย่างดีที่สุด จะรัก...ให้เหมือนกับว่าเขาเป็นลูกของยิ้มเอง และจะไม่มีวันยอมให้ใครมาแย่งเขาไป หรือใช้เขาเป็นเครื่องมือในการทำร้ายใครได้อีก...”

เปลวไฟที่ลุกโชติช่วงขึ้นนับพลันนั้น เป็นดั่งการตอบรับการทวงคำสัญญาที่วิยะดาเอ่ยออกมา

จริงอยู่ว่า บัดนี้วิยะดายังคงมีสภาพจิตใจที่บอบช้ำกับการสูญเสียครั้งแล้วครั้งเล่าในช่วงระยะเวลาเพียงไม่กี่เดือน แต่...นับจากนี้ไปเธอจะเลิกร้องไห้ให้พุ่มพวย และลุกขึ้นใหม่อีกครั้งอย่างเข้มแข็งเพื่อทำตามสัญญาที่ให้ไว้แก่พี่สาวผู้เปรียบเสมือนมารดาคนที่สอง ในการดูแลปกป้องหลานสาว ประคับประคองมารดา และกอบกู้ซากปรักหักพังของบ้านสุรสินทรีให้กลับมามีอายุน่าชื่นชมดังเดิมอีกครั้ง

อินทอรกับจินตนาการในชุดดำก้าวมาอยู่เคียงข้างเพื่อนรัก ทั้งสองต่างก็จับแขนของวิยะดาเอาไว้เพื่อช่วยพยุง และให้กำลังใจ

วิยะดาสุดลมหายใจเข้าสะกดกลั้นก่อนสะอื้นที่พลุ่งขึ้นมา เธอหันหน้าไปมองเพื่อนรักทั้งสองที่อยู่เคียงข้างมาตลอดจนถึงวันนี้ที่กำลังเผชิญกับมรสุมชีวิตด้วยความรู้สึกขอบคุณ พร้อมกับพยักหน้าเพื่อบอกว่าเธอไม่เป็นไร แม้น้ำตาจะยังคงไหลรินลงมาไม่หยุด

ช่วงเวลาต่อจากนั้น ผู้ที่มาร่วมไว้อาลัยวาริศาเป็นครั้งสุดท้ายซึ่งส่วนใหญ่เป็นเพื่อนและคนใกล้ชิดก็ทยอยกันมาวางดอกไม้จันทร์

หากสังเกตให้ดีจะพบว่าจำนวนญาติที่มาร่วมงานฌาปนกิจในครั้งนี้มีเพียงแค่นี้ก็คนเท่านั้น แต่วิยะดาไม่ได้นำมาใส่ใจ และมองว่ามันคือเรื่องดี เพราะอย่างน้อยมันก็ทำให้รู้ว่าคนที่มาส่งวาริศาเป็นครั้งสุดท้ายคือคนที่ปรารถนาดีต่อหล่อนจริงๆ ไม่ใช่การมาแบบแค้นๆ เพราะเป็นหน้าที่หรือความจำเป็น

ก่อนจากไปวาริศาได้สั่งเสียไว้อย่างชัดเจนว่า ต้องการให้น้องสาวตั้งบำเพ็ญกุศลร่างของตนเพียงสามวันเท่านั้น ซึ่งโชคดีที่ตลอดสามวันนั้น วิยะดาที่จัดการงานสีด้าเป็นครั้งแรก พร้อมๆ กับต้องเที่ยวไปเยี่ยมหลานสาวที่ยังคงอยู่ในตู้อบของโรงพยาบาล มีคนมากมายยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ โดยเฉพาะวังพยุหะมนตรีที่หม่อมชื่นจิต คุณย่าของหม่อมราชวงศ์ปราบดาสามีของอินทอรได้กรุณาส่งคุณข้าหลวงภายใต้การนำของรวิรินทร์รัสมิภา หลานสาวอีกคนหนึ่งของท่านมาช่วยดูแลความเรียบร้อยเรื่องพิธีการ อาหารของว่าง และเครื่องดื่ม สำหรับเลี้ยงแขกและพระสงฆ์ จนวิยะดาแทบไม่ต้องห่วงกังวลกับเรื่องจุกจิกใดๆ

สิ่งเหล่านั้นทำให้เธอเห็นว่า บางทีความเปลี่ยนแปลงและการสูญเสีย...ก็อาจจะมิเรื่องใดๆ ซ่อนอยู่ หนึ่งในนั้นคือ...มันช่วยคัดกรองคนในชีวิตของเธอ ว่าใครคือมิตรแท้และใครคือมิตรเทียม

วิยะดาหันไปมองเพื่อนรักทั้งสองที่ทิ้งกอดและลูบหลังลูบไหล่เธออีกครั้งด้วยความซาบซึ้งเอ้อหล่น สำหรับผู้หญิงสองคนนี้...บางทีคำว่าเพื่อนอาจจะน้อยเกินไป ตลอดระยะเวลาสิบกว่าปีที่ผ่านมา ทั้งสองเปรียบเสมือนพี่สาวหรือน้องสาวอีกคนหนึ่งของเธอ

หลังจากที่แขกเหรื่อวางดอกไม้จันทน์กันครบทุกคนแล้ว พนักงานจึงขึ้นมาเตรียมทำการปิดช่องสี่เหลี่ยมเพื่อเป็นการเสร็จสิ้นพิธี...แต่ในตอนนั้นเองใครคนหนึ่งก็ปรากฏตัวขึ้น

เขา...ผู้ที่ตั้งต้นเป็นเจ้าของภาพรวม ทั้งๆ ที่วิยะดาปฏิเสธและไม่ต้องการอีกทั้งยังเดินทางมาร่วมฟังสวดพระอภิธรรมทุกคืน ก่อนจะกลับไปโดยไม่พูดหรือทำอะไรมากกว่านั้น

“พี่เจษฎ์” อินทอรเอ่ยชื่อผู้มาใหม่เบาๆ ก่อนจะหันมามองหน้าวิยะดาเหมือนทุกๆ ครั้งที่เห็นเพื่อนรักของหม่อมราชวงศ์ปราบดาผู้เป็นสามี มาปรากฏตัวอยู่ใกล้ๆ ในรัศมีที่วิยะดาเฝ้านอยู่

พี่วีร์ติดธุระ เพิ่งแยกออกไปตอนถวายผ้ามหาบังสุกุลเสร็จเสียด้วย...

แล้วใครจะมาคอยทำตัวเป็นก่าแพงเสริมโยเหล็กให้ยืมละเนี่ย

วันนี้แจษฎ์บดินทร์มาในชุดสูทแบล็กไทท์กับแว่นเรย์แบนสีดำสนิท ทำให้ความเย็นชาซึ่งมีอยู่เดิมยิ่งทวีขึ้นอีกเป็นเท่าตัว ในมือของเขาถือดอกกล้วยไม้สีขาวช่อหนึ่ง ชั่ววินาทีที่ร่างสูงเดินฝ่าแดดร้อนในยามบ่ายโหมงตรงขึ้นมาบนเมรุ เขาเหมือนชะลอฝีเท้าลงเล็กน้อยและหันมามองวิยะดาที่หลุบตาลงด้วยใบหน้าแดงก่ำ กับน้ำตาที่ไหลอาบสองข้างแก้มเนียนใสทว่าซิดเซียว

เสียงผู้คนโดยรอบเหมือนจะหยุดสนทนาลงฉับพลันพร้อมกับการปรากฏตัวขึ้นของเขา บ้างก็มองอย่างรังเกียจตียดฉันท้แค้นเคือง บ้างก็แสดงสีหน้ากังขาหรือหันไปซุบซิบนินทา บ้างก็ทำเป็นมองไม่เห็น...เช่นทุกๆ วันในยามที่เขาปรากฏตัวขึ้นในงานบำเพ็ญกุศลศพของวารีดา

เพราะเรื่องที่เกิดขึ้นมันไม่ใช่แค่การหักหลังคู่ค้าที่เป็นเพื่อนสนิท และยึดเอาธุรกิจของพุมิวิริยะกุลเท่านั้น แต่ที่ผ่านมามันยังมีข่าวลือหนาหูอีกว่า...พ่อของลูกวารีดาอาจจะเป็นแจษฎ์บดินทร์ ที่เคยมีข่าวคล้ายกำลังคบหาดูใจกับหล่อนเมื่อสองปีก่อน ตีคู่มากับชาวเซชญา พี่ชายต่างมารดาของเขา ที่มีคนแอบเห็นว่าทั้งสองมักพบปะกันในระยะหนึ่งปีให้หลัง ทั้งๆ ที่ฝ่ายชายมีคู่หมั้นอยู่แล้วในตอนนั้น และเพิ่งจัดพิธีแต่งงานกันอย่างยิ่งใหญ่ไปเมื่อสี่เดือนก่อนหน้านั้น!

หลายๆ คนเห็นใจกึ่งเวทนามวารีดาที่ถูกทำให้แปดเปื้อนและถูกหลอกใช้ แต่หลายๆ คนก็ตำหนิต่อว่าในความไม่รักนวลสงวนตัวของหล่อน ที่แอบมีความสัมพันธ์ไม่ชัดเจนกับผู้ชายถึงสองคน อีกทั้งทั้งคู่ยังเป็นพี่น้องต่างมารดากัน จนกระทั่งตั้งครรภ์ก็ยังไม่รู้ว่าใครคือพ่อของเด็ก

ความจริงเรื่องนี้ยังไม่ถูกพิสูจน์ออกมาว่าเป็นจริงหรือไม่ และใครคือพ่อของเด็ก เพราะทั้งสองตระกูลยังไม่มีใครออกมาชี้แจง หรือแสดงท่าทีต่อเรื่องดังกล่าว

อย่างไรก็ดี แม้ว่าเรื่องการล่มลงของสุรสินทร์จะเป็นเรื่องของธุรกิจ

แต่สังคมก็อดที่จะมองตระกูลพุมิวิริยะกุลอย่างกังขาและติฉินนินทาไม่ได้หลายๆ กระแสก็ใจเชื่อว่าที่พุมิวิริยะกุลสามารถอุปสรุสนิทรได้ในเวลาอันสั้น เพราะใช้วิธีสกรปรออย่างการหลอกล่อใช้วาริศาผู้วายชนม์ จนรวบกิจการที่มั่นคงมายาวนานนี้ไปเป็นของตนเองได้ในที่สุด

จริงๆ แล้วไม่ใช่แค่เจษฎ์บดินทร์เท่านั้นที่สร้างปฏิกิริยาเช่นนี้ให้แก่ผู้คนโดยรอบ ต้องเรียกว่าตลอดเวลาสามวันที่ตั้งบำเพ็ญกุศลศพนั้นยามมีอะไรเกี่ยวข้องกับพุมิวิริยะกุลมาปรากฏในงาน ก็ล้วนแต่สร้างความรู้สึกหลากหลายจากทุกคนได้เสมอ

ยกตัวอย่างเช่น พวงหรีดดอกไม้ไว้อาลัยจากเจ้าสัวบวร ปู่ของเจษฎ์บดินทร์และเชษฐา บพิตร พ่อของพวกเขา และแพทย์พัศตร์ แม่ของเชษฐา หรือมารดาเลี้ยงของเจษฎ์บดินทร์ ที่ทยอยให้ผู้แทนส่งมาแสดงความเสียใจอย่างขอไปที ก็เรียกเสียงฮือฮาจากผู้คนที่รายล้อม

แน่นอนว่าวิยะดาจำต้องกัดฟันรับเอาไว้ด้วยสีหน้าเรียบเฉย เช่นเดียวกับซองร่วมทำบุญเป็นเจ้าภาพ ที่เธอหยอดลงตู้บริจาคให้แก่ทางวัดในทันที โดยไม่เคยเปิดหรือแยแสว่าเช็คเงินสดในซองนั้นระบุจำนวนเงินเอาไว้เท่าไร และคนที่นำซองเงินนั้นมาจะคิดหรือรู้สึกเช่นไรต่อการกระทำของเธอ

“มาทันเวลาพอดี” หม่อมราชวงศ์ปราบดาซึ่งรับหน้าที่เชิญแขกและเป็นเพื่อนรักของเขาพูด หลังจากที่เห็นว่าวิยะดาเอาแต่เงิบ พลอยทำให้อินทูอรกับจินตนาการที่โกรธแทนเพื่อนเงิบตามไปด้วย...เหมือนทุกๆ วัน

เจษฎ์บดินทร์พยักหน้า ขณะที่หิรัญเพื่อนอีกคนหนึ่งซึ่งมาร่วมงานนี้ด้วยเดินเข้ามาตบไหล่เป็นเชิงทักทาย

ร่างสูงเดินไปหยุดอยู่หน้าประตูเหล็กที่กำลังระอุไปด้วยเปลวเพลิงในตอนนั้นทุกคนรับรู้ว่เจษฎ์บดินทร์ได้พูดอะไรบางอย่างออกมา แต่ได้ยินไม่ชัดเจนนัก จับพลั้่นนั้นสายลมหอบใหญ่ก็พัดผ่านเข้ามาอย่างรู้สึกได้ มันไม่แรงนัก แต่เย็นสดชื่นอย่างประหลาด

ทว่า...ผู้ที่ยืนอยู่ใกล้ๆ บริเวณนั้นอย่างวิยะดา จินตนาการ อินทูอร

หม่อมราชวงศ์ปราบดา และหิรัญ กลับได้ยินคำพูดของเจษฎ์บดินทร์ ชัดเจน...

“ไม่ต้องเป็นห่วงนะแยม พี่จะทำตามสัญญาที่ให้ไว้เป็นอย่างดีที่สุด”

ในวินาทีนั้น ไม่มีใครรู้ถึงความรู้สึกหวาดกลัวจับขั้วหัวใจของวิยะดา ได้ เพราะไม่มีใครทราบมาก่อนที่วาริตาจะเสียชีวิตได้พูดสิ่งใดกับเจษฎ์บดินทร์เหมือนกับเธอ

‘ฝากยายหนูด้วย...ฝากยายหนูด้วย...อย่าให้ใครมาแย่งแยมไปจากอ้อม ปกป้อง...อ้อมกับยายหนูด้วย...’ นั่นคือคำพูดที่ถูกเปล่งออกมาอย่างยากลำบากด้วยเสียงแหบพร่า วาริตากำชายเสื้อสูทของเจษฎ์บดินทร์ที่โน้มตัวลงไปฟังใกล้ๆ แน่น และนั่นคือการเน้นย้ำสัญญาครั้งสุดท้าย ก่อนที่วาริตาจะสิ้นใจ ท่ามกลางเสียงร้องไห้โฮของวิยะดา...

อีกทั้งก่อนที่จะเดินทางมาที่วัดในวันนี้ เธอได้รับเอกสารฉบับหนึ่งจาก นายความ เกี่ยวกับ ‘สิทธิในการเลี้ยงดู’ ยายหนู ที่วาริตาได้ให้ นายความ ทำเรื่องเอาไว้ก่อนที่หล่อนจะเสียชีวิต

มันเป็นเอกสารที่วิยะดาไม่คิดฝันว่าจะมี เพราะเธอไม่อยากจะเชื่อว่าในวาระสุดท้ายของชีวิต วาริตาจะเชื่อใจเจษฎ์บดินทร์ขนาดนี้! ทั้งๆ ที่เขาไม่เคยมีความจริงใจต่อหล่อนเลย!

เอกสารฉบับนั้น คือเอกสารมอบสิทธิในการปกครองยายหนูให้แก่เจษฎ์บดินทร์...ร่วมกันกับเธอ!

หลังจากพิธีการทุกอย่างเสร็จสิ้น และบรรดาแขกผู้มาร่วมไว้อาลัยเริ่มทยอยกลับ หม่อมชื่นจิตคุณยาของหม่อมราชวงศ์ปราบดาก็เดินเข้ามาลูบหลังลูบไหล่ และเอ่ยปลอบโยนวิยะดา เช่นเดียวกับท่านอรรถซึ่งเป็นคุณปู่ และพิมพ์อรคุณแม่ของอินทุอร

ไม่ถึงสิบห้านาทีแขกเหรื่อก็เริ่มบางตา จนสุดท้ายเหลือเพียงเพื่อนรักทั้งสอง หม่อมราชวงศ์ปราบดา หิรัญ และเจษฎ์บดินทร์

วียะดาพยายามระงับความเศร้าโศกเสียใจ เธอเช็ดครบน้ำตาออกจากใบหน้า และเดินไปยกรูปหน้าศพของวาริศามากอดเอาไว้แนบอกเตรียมจะเดินทางกลับ

ในตอนนั้นเองที่รับรู้ได้ถึงการเดินทางเข้ามาใกล้ของเจ้าของร่างสูงใหญ่ โอ่อ่า และกลิ่นกายของเขายังคงเดิม...แต่มันไม่ใช่สิ่งที่เธอต้องการจะจดจำอีกต่อไป

บัดนี้...ความรัก ความเทิดทูน ที่เธอเคยมีให้เขาในอดีตมันได้สูญสลายลงไปหมดแล้ว...

อย่าว่าแต่มองหน้าหรือพูดคุยเลย แม้แต่จะอยู่ใกล้ๆ ก็ยังเป็นเรื่องยากเหลือเกินสำหรับเธอ

แต่วียะดาก็ทราบว่ แม้จะอยากหนีไปให้ไกลเพียงใด สุดท้าย...เธอก็ต้องเผชิญหน้าและพูดคุยกับเขาในเรื่องที่รอการสะสางต่อจากนี้...โดยเฉพาะเรื่องของหลานสาว ที่มีชื่อเจษฎ์บดินทร์เป็นเจ้าของไข และผู้บริบาลร่วมกัน...

สักๆ แล้ว วียะดาอมรับว่าเธอกลัวเหลือเกิน ในทุกๆ ครั้งที่เห็นเขา มาเยี่ยมหลานสาวที่โรงพยาบาล

เธอกลัว...ว่าที่เขาทำอยู่นี้ ก็เพื่อแสดงเจตนาว่าจะแย่งย้ายหนูไป!

เพราะในตอนนั้นเธอยังอายุไม่ถึงเกณฑ์ที่จะสามารถรับบุตรบุญธรรมได้^๒ และด้วยอำนาจที่เขามี หากเขาต้องการแย่งย้ายหนูไปจริงๆ...เธอคงไม่อาจปกป้องและยื้อแย่งหลานมาได้โดยง่าย

“ยืม...”

“ยืม”

เสียงราบเรียบของเจษฎ์บดินทร์ถูกแทรกด้วยเสียงเข้มจัดของใครคนหนึ่งที่ได้เดินขึ้นมามาบนเมรุ

^๒ มาตรา ๑๕๙๘/๑๙ ผู้รับบุตรบุญธรรมต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า ๒๕ ปี และต้องมีอายุแก่กว่าผู้รับเป็นบุตรบุญธรรมอย่างน้อย ๑๕ ปี

วียะดาหันไปมองร่างสูงใหญ่ในชุดสูทสีดำสนิทนั้นเช่นเดียวกับทุกคน ชายหนุ่มผู้มาใหม่ยิ้มบางๆ ในหน้าขณะยกมือไหว้ทักทายหม่อมราชวงศ์ปราบดา หิรัญ และเจษฎ์บดินทร์ซึ่งเป็นรุ่นพี่ ก่อนจะรับไหว้อินทอร์และจินตนาการ

“พี่รี่”

“เสร็จแล้วใช่ไหมจ๊ะ”

วียะดานิ่งไป ก่อนจะพยักหน้า ไม่นำพาต่อสายตาดำจับจ้องของเจษฎ์บดินทร์ ที่ไม่ได้หันไปมองผู้มาใหม่เหมือนคนอื่นๆ

“ค่ะ”

“งั้นกลับกันเลยนะ”

“...ค่ะ”

วียะดารับคำก่อนจะหันไปหาจินตนาการซึ่งต้องกลับด้วยกัน เพราะหลังจากเกิดเรื่องกับพ่อและพี่ชาย ก็ไม่มีใครทนนอยู่ที่บ้านสุรสินทร์ได้อีก มารดาหันหน้าเข้าวัด พี่สาวล้มป่วยอยู่ที่โรงพยาบาลจนกระทั่งคลอดและเสียชีวิต ส่วนเธอก็ย้ายไปพักที่คอนโดมิเนียมของจินตนาการ โดยมีอินทอร์แวะเวียนมาค้างด้วยเกือบทุกคืน เพียงแต่วันนี้อินทอร์ต้องเดินทางกลับพร้อมสามี เพื่อไปเอาเสื้อผ้าชุดใหม่และมารับอาหารจากที่วัง จึงไม่ได้กลับพร้อมพวกเธอ

แต่ก่อนที่จะเดินจากไป วียะดาก็ไม่ลืม...

“ฉันรู้ว่าเรามีเรื่องต้องคุยกัน แต่...รอให้งานของพี่แยมผ่านไปก่อนเถอะนะคะ” เธอหลุบตาลงและเอ่ยด้วยเสียงแผ่วเบา แต่เจษฎ์บดินทร์คงได้ยินถนัด

เมื่อพูดจบ วียะดาก็ขยับตัวเดินไปยกมือไหว้ลาหม่อมราชวงศ์ปราบดาและหิรัญ

“ขอบพระคุณมากนะคะพี่ชาย พี่หิรัญ ที่ช่วยเหลือ และมาร่วมไว้อาลัยพี่แยม”

ชายหนุ่มทั้งสองพยักหน้ารับ โดยไม่ตอบอะไร

“ขบใจมากนะฮิน จิน...”

ฮินทอรกับจินตนาการมองหน้ากันอย่างอ่อนนอกอ่อนใจ แล้วหันไปยิ้มให้เพื่อนรักที่เอาแต่พูดคำว่าขบใจอยู่อย่างนั้นนับครั้งไม่ถ้วน

“ก็บอกแล้วไงว่าไม่ต้องขบใจ นี่ถ้าพูดอีกทีจะโกรธจริงๆ แล้วนะ”

จินตนาการแกล้งทำหน้าดู

“ใช่! พี่สาวตัวก็เหมือนพี่สาวพวกเรา ครอบครวัตัวก็เหมือนกัน ถ้าเห็นว่าเป็นคนอื่นอีกจะอนจริงๆ ด้วย” ฮินทอเสริมอย่างเอาเรื่อง ก่อนจะคลี่ยิ้ม และเอื้อมมือมาจับแขนของวิยะดาที่หน้าตาลอขึ้นมาจาก

“เดี๋ยวเรากลับไปเอาเสื้อผ้าที่วังแล้วจะตามไปนะ แล้วก็...อย่าลืมกินข้าวล่ะ เข้าใจไหม ถ้ารู้ว่าไม่ยอมกินละ...น่าดู”

หญิงสาวพยักหน้าด้วยรอยยิ้มแรกๆ ที่ออกมาจากใจตั้งแต่เกิดเรื่อง แม้ว่ารอยยิ้มนั้นจะเจือไว้ด้วยความหม่นเศร้าก็ตามที แล้วเดินตรงไปหาซัซวีร์พร้อมกับจินตนาการ ไม่หันไปมองเงษณ์บดินทร์แม้แต่เสี้ยววินาทีเดียว

หิริญที่มองตามทั้งสามเลื่อนสายตากลับมามองเงษณ์บดินทร์ที่หลุบตาลงด้วยใบหน้าเรียบเฉย เขายกมูมปากขึ้นยิ้มเมื่อเห็นว่าหม่อมราชวงศ์ปราบดาก็ทำเช่นเดียวกันกับตน

๓

ความทรงจำ

“พี่เจษฎ์ช่วยยืมด้วย ช่วยยืมด้วย...” สาวน้อยปล่อยน้ำตาออกมา
มากมาย รวากับไม่มีวันหมดสิ้น

เจษฎ์บดินทร์ไม่ได้ผลักร่างบอบบางหอมละมุนออกไป หรือกอดตอ
ปลอบใจเธอ เขายังคงยืนนิ่งรอกับรูปปั้น...

“เกิดอะไรขึ้น”

“คุณปู่กับคุณพ่อจะให้ยืมหมั้นกับพี่วีระค่ะ ยืมจะทำยังไงดีคะ ยืม...
ไม่ได้รักพี่วีระ ยืมคิดกับพี่วีระแค่พี่ชาย แต่คุณปู่กับคุณพ่อไม่ฟัง ท่านตกลง
กับผู้ใหญ่ทางโน้นไว้แล้ว...ไม่ถามความสมัครใจของยืมสักคำ พี่เจษฎ์ พี่
เจษฎ์ช่วยยืมด้วย พี่เจษฎ์ไปพูดกับคุณปู่คุณพ่อให้ยืมได้ไหมคะ ถ้าพี่เจษฎ์
พูด...คุณปู่กับคุณพ่อจะต้องฟังแน่ๆ...นะคะ...นะคะพี่เจษฎ์”

เธอพูดจริงๆ หากเจษฎ์บดินทร์พูดพวกท่านต้องฟังแน่ๆ เจษฎ์-
บดินทร์คือคนที่ปู่ชื่นชม จนถึงขนาดอยากได้มาเป็นหลานชาย แม้จะโกรธ
เคืองอยู่บ้างในตอนที่ปฏิเสธงานหมั้นกับเธอ แต่วิยะดาที่รู้ดีว่าท่านชื่นชม
เจษฎ์บดินทร์เหนือใครทั้งหมด

แม้จะไม่คิดว่า...เวลาเพียงไม่กี่เดือนหลังจากที่เขาปฏิเสธ ปู่กับพ่อ จะกู่หน้าด้วยการยกเธอให้คนอื่นง่ายๆ แบบนี้!

ทว่า...

“ซัซวีร์...ไม่ดีตรงไหน”

คำพูดที่เอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงราบเรียบ คล้ายกับสายฟ้าที่ฟาดลง
มากลางใจวิยะดา...

สาวน้อยค่อยๆ ปลดปล่อยมือเย็นเฉียบของตัวเองออกจากร่างสูงใหญ่
เธอก้าวถอยหลัง พร้อมกับเงยหน้ามองใบหน้าหล่อเหลาด้วยนัยน์ตาลิ้นไหว
รุนแรงเพราะความสะเทือนใจ

“...พี่เจษฎ์”

เจษฎ์บดินทร์มองสบตากับสาวน้อยที่เรียกชื่อเขาด้วยใบหน้าไร้ความ
รู้สึกเช่นเดิม...ไม่เปลี่ยนแปลง

“เท่าที่พี่รู้จัก ซัซวีร์เป็นคนใช้ได้ดีคนหนึ่ง ปู่กับพ่อเราก็คงเห็นว่าเขา
เหมาะสม เลยอยากให้มาดูแลיים พี่ว่ายืมควรจะเชื่อฟังพวกท่านนะ”

วิยะดาไม่แน่ใจ...ว่าหัวใจของเธอยังคงเต้นอยู่หรือไม่ นั่นคงเพราะ...
ความเจ็บปวดที่เข้ามาครอบคลุมหัวใจมันมากมายจนเกินพรรณนา

สาวน้อยกำมือที่สิ้นระริกของตัวเองเอาไว้ เล็บที่ถูกตัดแต่งอย่างดีจิก
ลงบนเนื้อบริเวณฝ่ามือ มันเจ็บ...แต่ไม่อาจรู้สึกความร้าวรานที่อยู่ในใจของเธอ
ได้

“...พี่เจษฎ์หมายถึง...พี่เจษฎ์เองก็เห็นด้วยถ้าייםจะหมั้นกับพี่วีร์ชั้น
เหรอกะ”

“ใช่”

วิยะดาสูดลมหายใจเข้าด้วยความยากลำบาก น้ำตาที่หยุดไหลไป
ก่อนหน้านั้น ค่อยๆ เอ่อล้นขึ้นมากลบบนใบหน้าและสายตาเย็นชาไร้ความ
รู้สึกของคนตรงหน้า

“ต่อให้...יים...จะบอกว่าייםไม่เต็มใจชั้นเหรอกะ”

“ใช่”

“แล้วถ้า... ยิ้มจะบอกว่า... ที่ยิ้มไม่ยอมแต่งงานกับพีวีร์ ก็เพราะคนที่ยิ้มรักคือพี่เจษฎ์ พี่เจษฎ์ก็ยังคงคิดแบบนั้นแหละคะ...”

วียะดาต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการเอ่ยถ้อยคำเหล่านั้นออกมาจนหมด ทิ้งๆ ที่หัวใจของเธอเจ็บปวดรวดร้าวจนแทบหายใจไม่ออก...

ดวงตาร้าวรานจับจ้องใบหน้าของเจษฎ์บดินทร์ ราวกับต้องการหาความรู้สึกแท้จริงที่ซ่อนอยู่! หลังจากได้รับฟังคำสารภาพรักของเธอ ทว่า...

สีหน้าของเจษฎ์บดินทร์กลับไม่เปลี่ยนแปลงไปเลยแม้แต่น้อย ไม่มีแม้กระทั่งความประหลาดใจใดๆ ฉายออกมา

“ใช่”

น้ำตาที่เอ่อล้นค่อยๆ ทั้งตัวลงมาอาบแก้มเนียนใส วียะดาหลับตาลงแน้มกับความเจ็บปวดที่ถาโถมเข้ามาจนเกินกว่าจะรับไหว

“ยิ้ม... ความรู้สึกที่เรามีให้พี่ มันก็แค่ความเข้าใจผิด เรายังเด็กอาจจะสับสน แต่วันหนึ่งเราจะเข้าใจเองว่ามันไม่ใช่”

“ความเข้าใจผิด?” วียะดาสายหน้าซำๆ

“ให้เขาบอกออกมาว่าไม่รักเธอ มันอาจจะทำให้วียะดาเจ็บปวดน้อยกว่าการบอกว่า ความรู้สึกที่เธอมีให้เขาเป็นเพียงแค่ความเข้าใจผิดของเด็กอ่อนต่อโลกคนหนึ่ง!

ทำไม ทำไมกัน... ทำไมเขาถึงได้ตัดสินความรู้สึกของเธอได้อย่างเย็นชา และโหดร้ายถึงเพียงนี้!

สิ่งที่ตลอดมาเธอต้องอาศัยความกล้ามากมาๆ เพื่อทำความเข้าใจและเผชิญหน้ากับการค้นพบว่า ความรักและความเกิดทูนที่เธอมีให้เขานั้น ไม่ใช่เพียงแค่ความรู้สึกที่น้องสาวคนหนึ่งจะมีให้พี่ชาย แต่... มันคือความรู้สึกลึกซึ้งจริงจังที่หญิงสาวคนหนึ่งมีให้แก่ผู้ชายที่เธอรัก!

“ถ้าอย่างนั้น ยิ้มขอถามพี่เจษฎ์อีกแค่คำถามเดียว แค่คำถามเดียว

เท่านั้น แล้วยืมจะไม่ถามอะไรที่เจาะลึกอีก พี่เจาะลึกรับปากได้ไหมคะ ว่าพี่
เจาะลึก...จะตอบยืมตามความจริง”

เจาะลึกดินทร์หนึ่งไป วิยะดาไม่รู้ว่ในตอนที่เขากำลังคิดสิ่งใดอยู่ หรือ
รำคาญที่ยังต้องตอบคำถามโง่ๆ ไม่จบสิ้นของเธอ แต่สุดท้ายเขาก็ตอบมัน
ออกมา...

“ได้ ถามมาสิ”

สาวน้อยยกลักลั่นความเจ็บปวดที่อัดแน่นเอาไว้ และเงยหน้ามอง
สบตาเขา

“ตลอดเวลาที่ผ่านมา พี่เจาะลึก...เคยมองยืมอย่างที่คุณชายคนหนึ่งมอง
ผู้หญิงคนหนึ่งบ้างไหม เคยรู้สึก...รักยืมมากกว่าความเป็นน้องสาวบ้างไหม
หรือที่ผ่านมาก็เจาะลึกแค่เอ็นดูยืม เอ็นดูน้องสาวคนนี้นั่น...”

เจาะลึกดินทร์มองสบตาคนที่ทวงถามความรู้สึกของเขาที่มีต่อเธอด้วย
สายตาว่างเปล่า

“ฟังให้ดีนะยืม...พี่ไม่เคยคิดหรือรู้สึกกับยืมมากกว่าความเป็นน้อง
สาวเลย ไม่เคยเลย...แม้แต่นิดเดียว และพี่คงไม่มีทางคิดหรือรู้สึกอะไร
แบบนั้น...กับน้องสาวของคนของตัวเองกำลังจะคบหาได้ด้วย...”

วิยะดาสะดุ้งตื่นจากความทรงจำที่กลายเป็นภาพฝันคอยตามหลอก
หลอนเธอตลอดระยะเวลากว่าสองปีที่ผ่านมา และไม่ว่าจะทำใจให้ลืมมัน
อย่างไร ความทรงจำในวันนั้นก็ยังคงฝังแน่นราวกับแผลเป็นที่ไม่มีวันจาง
หาย

หญิงสาวยกมือขึ้นลูบใบหน้าที่เปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อเพื่อเรียกสติ แต่
ถึงกระนั้น...ลมหายใจของเธอก็ยังหอบสั้น มันคงเป็นผลพวงจากการ
พยายามต่อสู้เพื่อให้หลุดพ้นจากความทรงจำอันเลวร้าย จนคล้ายกับว่าเธอ
ได้สูญเสียเรี่ยวแรงทั้งหมดที่มี

อาจเพราะระยะนี้เธอมีเหตุต้องเจอหน้าเขาหลายครั้ง บวกกับ

ความเครียดสะสม ความฝันที่เคยคิดว่าจางหายไปแล้วจึงได้ย้อนกลับมาทำร้ายเธออีกครั้ง

แต่...เธอไม่ต้องการให้มันเป็นแบบนี้ไปตลอดทั้งชีวิต

ถ้าเป็นไปได้วิยะดาก็ไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับเขามากกว่านี้อีก ไม่ว่าจะทางใด หรือด้วยเหตุผลใดก็ตาม!

บางที...การเผชิญหน้ากับเจ้าพระบิดินทร์เพื่อพูดคุยเรื่องนี้นั้นให้จบสิ้น อาจจะเป็นทางออกของทุกอย่าง...

หญิงสาวถอนหายใจออกมาอีกครั้งพร้อมกับสางผมยุ่งของตัวเอง เธอหันไปมองพื้นที่อีกฝั่งของเตียงซึ่งว่างเปล่าและไร้รอยยับย่น จึงเลื่อนสายตาไปมองนาฬิกาพรายน้ำตรงหัวเตียง พบว่า...ขณะนี้เจ็ดโมงเช้าแล้ว

จินตนาการคงกำลังทำงานอยู่ และยังไม่ได้นอน...เช่นปกติ

ซึ่งก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ เพราะเมื่อเดินออกมาจากห้อง และมองเข้าไปที่ห้องทำงานซึ่งเปิดประตูค้างเอาไว้ ก็เห็นว่าจินตนาการกำลัง่วนอยู่กับการรวี้นิ้วลงบนแป้นพิมพ์ หยุดเป็นพักๆ เพื่อไล่สายตาอ่านตรวจเช็คว่าสิ่งที่เขียนลงไปนั้นถูกต้องตามอารมณ์ที่ถ่ายทอดหรือไม่ และควรจะแก้ไขตรงไหนอีกหรือเปล่า ก่อนจะรวี้นิ้วลงไปอีกครั้ง

หญิงสาวมองภาพนั้นด้วยรอยยิ้ม รู้สึกดีใจที่เห็นเพื่อนพบสิ่งที่รัก และทำมันอย่างมีความสุข แม้จะต้องใช้ชีวิตแตกต่างจากคนทั่วๆ ไปสักเล็กน้อยจริงๆ แล้วต้องบอกว่า...ชีวิตของจินตนาการในตอนนี้นั้นมีความสุขมากกว่าแต่ก่อนตอนอาศัยอยู่ที่บ้านญาติสมัยเรียนมหาวิทยาลัยเสียด้วยซ้ำ

คงเพราะวิยะดาจ้องอีกฝ่ายนานเกินไป คนที่จมอยู่กับการทำงานจึงรู้สึกตัวและหันมามอง ก่อนจะทักเสียงสดใส ผิดจากใบหน้าที่คุณดูแล้วง่วงนอนเต็มที

“ตื่นแล้วเหรอยิ้ม อ้าว...แล้วทำไมดูเหมือนคนไม่ได้นอนเหมือนเดิมเลยละ นอนไม่หลับอีกแล้วใช่ไหมหนึ่ย” เธอจำได้ว่าเมื่อคืนวิยะดาเข้านอนตั้งแต่สามทุ่ม ซึ่งถ้าหลับหลังจากนั้นก็น่าจะนอนเกินแปดชั่วโมงแล้ว...

คนที่ดูเหมือนไม่ได้นอนอีกแล้วยิ้มเชียวๆ เพราะจินตนาการพุดถูก... เธอนอนไม่หลับจริงๆ และได้แต่พลิกตัวไปมาบนเตียง วนเวียนคิดถึงแต่เรื่องราวต่างๆ ในชีวิต และปัญหาที่ยังคงรอการสะสางอยู่

“เอานะ ไขว้นอนกลางวันเอาก็ได้เนอะ... โหนๆ ก็ตื่นเช้าแล้ว สนใจให้อาหารนกฮูกที่กำลังปั้นงานหลังขาดไหม”

วิยะดาเข้าใจเจตนาของอีกฝ่าย จึงหัวเราะออกมากับคำเชิญชวนที่ดูเจื่อนๆ นั้น

หลังจากงานศพของวาริศาผ่านพ้นไป สิ่งที่พอจะบอกว่าสภาพจิตใจของวิยะดาได้เริ่มกลับเข้าสู่ภาวะปกติบ้างแล้วก็เห็นจะเป็นการเริ่มยิ้ม และหัวเราะที่เพิ่มมากขึ้นกว่าก่อนหน้านี้

“งานรีบมากหรือ”

“อืม...จะงานหนังสือแล้วนะ สัญญา กับ บก. ไว้ว่าจะส่งงานให้ทัน ถ้าผิดสัญญาจะมีหวัง...” จินตนาการยกนิ้วชี้ขึ้นมาปาดคอด้วยสีหน้าสยดสยอง

“เงินจะกินไรดี”

“มามากก็ได้ ไข่เจียวก็ดี แล้วแต่คุณเพื่อนจะกรุณาเลยเจ้าค่ะ”

วิยะดาหัวเราะเบาๆ กับความสดใสของจินตนาการที่ซัดกับร่างกาย ซึ่งดูเหนื่อยล้าจนแทบหมดแรง

“ไม่ต้องไข่เจียวหรือมามากก็ได้ เมื่อก่อนอินให้ที่วังส่งเสียบึงมาหลายอย่าง เดี่ยวเราอุ่นแล้วก็จะตั้งโต๊ะให้เอง ตัวนะลูกไปล้างหน้าล้างตาดีกว่า จะได้มาทานข้าวกัน”

“โอเค เดี่ยวขอเก็บรายละเอียดชิ้นนี้อีกนิดหน่อยแล้วจะไปเลยค่า คุณแม่”

วิยะดาค้อนเข้าให้ แต่ก็อดหัวเราะออกมากอีกคำรบหนึ่งไม่ได้

เธอเดินเข้าไปในส่วนของครัวอเนกประสงค์ขนาดกะทัดรัดแต่มีเครื่องครัวครบครันสะอาดสะอ้าน เพราะจินตนาการแทบไม่ได้ใช้ครัวนี้อย่างเต็มประสิทธิภาพเลย นอกจากอุ่นอาหาร หรือชงเครื่องดื่ม พอมีเธอมาพักอยู่

ด้วยจึงเหมือนเป็นการเปิดใช้งานครัวันนี้เป็นครั้งแรก

คอนโดของจินตนาการมีขนาด ๓๙ ตารางเมตร แบ่งเป็นห้องนอนใหญ่หนึ่งห้อง ห้องนอนเล็กที่ถูกเจ้าตัวทำเป็นห้องทำงานหนึ่งห้อง ห้องน้ำหนึ่งห้อง โถงกลางที่มีส่วนรับแขก โต๊ะรับประทานอาหาร และครัวเล็กๆ รวมอยู่ สุดท้ายคือระเบียงที่ตกแต่งด้วยไม้กระถางสีเขียวข่มเป็นแถวพร้อมม้านั่งไว้พักผ่อนหย่อนใจ

ทุกอย่างที่จัดเรียงในห้องนี้ดูมีความเป็นผู้นิยมอย่างยิ่ง แม้ไม่เรียบร้อย แต่ก็ไม่ได้กรูกรัง กลับให้ความรู้สึกถึงความเป็นที่พักที่อบอุ่นอย่างบอกไม่ถูก

‘นกน้อยทำรังแต่พอตัว’ คงเป็นเซนที่อีกฝ่ายเคยบอก เมื่อครั้งเลือกซื้อที่นี่ และตัดสินใจย้ายออกจากบ้านคุณป้าหลังจากเรียนจบ พร้อมกับเงินมรดกที่คุณยายผู้ล่วงลับไปนานกว่าสิบปีซึ่งได้ระบุในพินัยกรรมว่าจินตนาการจะมีสิทธิ์ครอบครองและใช้ทรัพย์สินในส่วนนี้ก็ต่อเมื่อสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีแล้วเท่านั้น

วิยะดาจัดการหุงข้าวเป็นอันดับแรก และเดินไปเปิดตู้เย็นแบบบิลด์อิน เลือกลูกหีบเอากล่องพลาสติกถนอมอาหารออกมาสองสามกล่อง ด้านในนั้นเป็นอาหารปรุงสุกมาแล้วจากวังพยุหะมนตรีที่อินทอรจัดส่งมาให้แทนตัว เพราะหลังจากที่วิยะดาเริ่มมีสภาพจิตใจดีขึ้น ก็ไล่ให้เพื่อนกลับไปพักที่วังตามเดิม เพราะถึงอย่างไรอินทอรก็เป็นผู้นิยมที่แต่งงานแล้ว ถึงแม้หม่อมราชวงศ์ปราบดาจะเข้าใจ แต่มันก็ยังเป็นเรื่องไม่สมควรอยู่ที่อินทอรจะออกมาค้ำนอกบ้านเป็นเวลานานๆ อีกทั้งหลังจากที่รวินทร์ธัมภา ญาติผู้น้องของหม่อมราชวงศ์ปราบดาและเพื่อนรุ่นพี่ของพวกเธอแต่งงานออกเรือนไปเมื่อหลายเดือนก่อน อินทอรซึ่งมีฐานะเป็นศรีสะไภ้และนายหญิงจึงต้องรับหน้าที่เป็นผู้ดูแลควบคุมความเรียบร้อยภายในวังอย่างเต็มตัว การปล่อยให้ปละละเลยบ้านเช่นนี้จะทำให้ถูกตำหนิได้

นั่นสินะ...ทุกคนล้วนมีหน้าที่ แม้แต่เธอก็เช่นกัน จะมัวมานั่งโศก

เศร้า และตั้งให้คนที่ปรารถนาดีและเป็นห่วงเธอมาจมอยู่กับความทุกข์ไปพร้อมๆ กันได้อย่างไร

มันคงถึงเวลาแล้วที่เธอเองก็ต้องเผชิญหน้ากับ ‘ทุกๆ อย่าง’ และกลับไปจัดการเรื่องที่ปล่อยทิ้งเอาไว้เสียที...

‘ถ้าจัดการเรื่องแยมเสร็จแล้ว เราแต่งงานกันนะ...’ พี่นิตได้รับบายหนุ เป็นบุตรบุญธรรม จะได้ช่วยยืมดูแลหลานได้อย่างเต็มที่’

นั่นคือคำพูดของชัชวীরที่เอ่ยกับเธออย่างจริงจังและจริงจังเมื่อวันก่อน ซึ่งฟังแล้ววิยะดาก็พลันเกิดอาการชมปร่า และน้ำท่วมปาก ต่อให้ถอนหายใจอีกกี่ครั้ง ก็ไม่อาจลบล้างความกลัดกลุ้มออกไปได้

จริงๆ แล้วในสถานการณ์ที่เผชิญอยู่ ชัชวীরผู้เป็นคู่หมั้นควรเป็นคน ที่เธออยากยึดโยงเอาไว้มากที่สุด ทว่า...หญิงสาวรู้ดีว่าไม่อาจทำเช่นนั้นได้

ถ้าพูดให้ถูกต้องก็คือ เธอไม่อยากจะเข้ามายุ่งเกี่ยวกับปัญหาภายในครอบครัว และภาระยุ่งยากนานัปการที่จะตามมาหลังจากนี้

จริงอยู่ว่าการหมั้นหมายระหว่างทั้งคู่เป็นเรื่องที่ผู้ใหญ่ได้ตัดสินใจ และเห็นว่าเหมาะสม ทว่า...ฐานะของเธอได้เปลี่ยนไปแล้ว และสุรสินทร์ก็ ไม่อาจเอื้อประโยชน์ใดๆ ให้แก่ผู้ที่จะเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยอีก ต่อให้ชัชวীর หรือครอบครัวของเขาไม่ได้สนใจเรื่องนั้น แต่มันก็ไม่ยุติธรรมอยู่ดี... เพราะ จุดประสงค์ของการหมั้นหมายเมื่อสองปีก่อนเกิดจากผลประโยชน์มากกว่า ครึ่ง

อีกทั้งความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับชัชวীরนั้น ก็ยากเหลือเกินที่จะ เปลี่ยนไปเป็นคนรักหรือคู่ชีวิต ไม่ใช่ว่าตลอดสองปีที่ผ่านมาทั้งสองไม่ลอง พยายามเปลี่ยนความคิดและความรู้สึก แต่สุดท้าย...คำตอบก็เป็นเช่นเดิม นั่นคือทั้งสองเป็นได้เพียงพี่น้องที่ปรารถนาดีต่อกัน จึงตกลงว่าจะถอนหมั้น หลังจากทีวิยะดาเรียนจบปริญญาโท ซึ่งมันก็คือในเวลานี้...

ดังนั้น...เธอไม่อยากจะให้ชัชวীরต้องเสียสละตัวเอง ไม่ว่าจะด้วยเหตุผล ใดก็ตาม

เมื่อหม้อหุงข้าวไฟฟ้าส่งสัญญาณเตือนว่าสุกแล้ว หญิงสาวจึงถอนหายใจ และปิดความคิดยุ่งเหยิงออกไป

ยี่สิบนาทีต่อมา อาหารทุกอย่างก็พร้อมรับประทานอยู่บนโต๊ะ เธอใช้จังหวะที่จินตนาการยังอาบ้ำไม่เสร็จ เข้าไปล้างหน้าล้างตาให้ตัวเองสดชื่นรับวันใหม่ เมื่อออกมา ก็พบว่าเพื่อนรักนั่งรออยู่ที่โต๊ะด้วยหน้าตาแจ่มใส และดูภูมิใจอาหารที่เธอเลือกมาอยู่นรอ

“ดีอะ” จินตนาการหลับตาพริ้มกับรสชาติกลมกล่อมถึงเครื่องของพะเนางไ้คู่สูตรเฉพาะของวังพยุหะมนตรี

วิยะดายิ้มช้า ขณะนั่งลงตรงตำแหน่งที่ว่างอยู่

“อวยก็กินเยอะๆ นะ ตัวนะชอบลิ้มกินข้าว ไม่สบายขึ้นมาจะทำยังไง”

“จ้าๆ คุณแม่ ตัวก็เหมือนกันนะ”

คนถูกดูเสริมทำปากย่น ก่อนจะยิ้มกริ่มก้มหน้าก้มตากินอย่างมีความสุข

วิยะดาหัวเราะท่าทางราวกับเด็กๆ ของจินตนาการเบาๆ ก่อนจะหันไปมองโทรทัศน์ที่มีจอที่ว่างอยู่บนโต๊ะ ข้างจานข้าวของตนที่กำลังล้นเตียนการโทร. เข้า

โรงพยาบาล...ชื่อที่ขึ้นแสดงนั้นทำให้เธอรีบวางช้อนล้อมแล้วหยิบมันขึ้นมากดรับสายในทันที

“สวัสดิ์คะ ใช้คะ...คะ...พบคุณหมอม?...ได้คะ ไม่ได้ติดอะไร...คะ แล้วดิฉันจะรีบเข้าไปนะคะ ขอขอบคุณคะ”

“เกิดอะไรขึ้นหรืออืม” จินตนาการลดช้อนที่กำลังจะตักอาหารเข้าปากลง พร้อมกับเอ่ยถามด้วยความห่วงใย เมื่อเห็นสีหน้าไม่สู้ดีของเพื่อน

“เจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลโทร. มาบอกว่าคุณหมอมต้องการพบ เขาอยากคุย...เรื่องอาการของยายหนู...”